

Treća sestra

Zdenka Brebić

Ne moš priko starije ti sestre, trića si po redu. Tek se pocurila, štas zavrla i ne revi da te cilo celo more čut. Ode ćaća ljut, mater muči, vari omač za večeru. Majko, on je meni sve na svitu, on je meni šesan i lip, tražio je mene vodu iz bukare, nije Jelu nije Ružu. Mene je tražio.

Ćeri, pamet u glavu, nemoš sestram uzet reda, ćaća ima pravo. Biće vrimenta i za te. Biće i momaka. Kada sestre udaju se, mali Čulo stasat će za ženidbu. Taman za te. Ćaća mu dobar, mater iz Liskušine kuće, sestre davno poudate, jedino je muško. Ne budali i pričekaj. Dobro će ti bit, kud ćeš lipše, svekrva i svekar, stari ljudi, neće, božemprosti ako je boga i pravice, dugo živit, bićeš prava gazdarica, nećeš nikom biti sluga. Izduraj još malo, za sestre ti i za svoje dobro, a i obraz kuće naše. Od sad više nećeš sidit kada momci dođu, već ćeš s braćom u postelju kada sunce zađe, sve dok ti se sestre ne udaju na derneke nećeš ići.

U sobi sam. Braća pozaspala. Glasove im čujem, njegov glas mu čujem. Vodu traži moje sestre Jele. Ustadoh se i kroz pendžer virim. Kada sić je iz čarnje vukla, eto njega iza njenih leđa pa joj vuć pomaže. Izvadiše sić zajedno. Nešto priča, glavu k njenoj stavi. Više ćirit nisam mogla. U krevetu s lancunom svadat sam se stala. Ne mogu ga namistit nikako. Noge gore ko na žeravici. Usta suha, disati mi ne da. Gospi molim, ali kako ona razumiti može, njojzi dragi svi smo. Isusa se stidim molit što mi srce želi jer on voli moju Jelu, moju Ružu, sve nas, nikog ponaosob, a boga me strah. Grešnica sam, đavlji okot kad sestrinog momka za sebe bi tila.

Ali, zašto mene već tri puta gledao onako. Zašto k meni dok naviljke nosila sam, priskako je u pomoć. Nije Jeli, nije Ruži. Zašto meni, mladoj sestri, na svatovim kad je bajro bio, bičve bile ostavio. Mene zašto, zašto mene na derneku, prid momcima i prid babam i prid cilim svitom, za šetnju zapitao. Zašto meni tiho reko da sam taman njemu po stasu i glasu.

On je znao da sam sestra mlada. Reda on je znao.

Zašto mene u Žutinu praznu kuću odveo je. Poslije rujnog što ga popi, ženom učinio. Virovala njemu jesam, bogu nisam. Niti pratrim nit Divici, materi ni ćaći, običajim nisam. Jesam njemu. Ko kad suncu poviruješ kad ga misec minja da će opet sutra izać. Ko kad buri poviruješ da lancune sušit znade. Ko kad nebu poviruješ da na tebe pasti neće, ko kad vodi poviruješ da će žed ugasit. Virovala jesam.

U postelji vile su me koprivama milovale, pa mi onda oko srca svitnjak namistile, zapalile, a na glavu obruč zlatni, al usijan nataknule. Vilenile oko mene do pred zoru. Kroz pendžer me noge same nose. Ne pitaju ništa.

Nad čatrnjom, samo da je meni popit vode, one hladne sa dna samog. Da ugasim svitnjak, od kopriva svrab da smanjim, usijani obruč sa glave da skinem.

U čatrnji misto sića.

U čatrnji...

Iva Bradvica: Treća sestra